

POHÁDKA 06

Jáma pod kapradím

Přibližně 10 minut čtení • Od 4 let

Mýval Alfréd hledá něco neobjeveného. Pod kapradím ale najde jámu — a kamarády, kteří mu ukážou, že odvaha někdy znamená udělat jeden krok po druhém.

Toho rána se mýval Alfréd nudil.

A když se mýval Alfréd nudil, obvykle to netrvalo dlouho.

Ne proto, že by si vždycky našel nějakou zábavu.

Spíš proto, že si nějaká zábava většinou našla jeho.

Seděl pod velkým dubem, házel žalud do vzduchu a zase ho chytal.

Jednou.

Podruhé.

Potřetí.

Počtvrté žalud nechytl.

„Mám nápad," oznámil.

Sova Adélka zvedla oči.

„Kam ti spadl?"

Mýval se podíval pod sebe.

„To s tím nesouvisí."

„Tak jaký máš nápad?"

Mýval vstal.

„Najdu něco, co ještě nikdo z nás neobjevil."

Liška Zorka okamžitě zpozorněla.

„Jdu s tebou."

Sova zavřela oči.

„Objevování neznamená, že musíte strkat hlavu do každé díry, kterou najdete."

Mýval se na ni podíval.

„Zatím mi to vždycky vyšlo."

„Minule jsi strčil hlavu do dutého stromu."

„A našel jsem roháče."

„Právě.“

Mýval se zamyslel.

Alfrédova výprava začíná pod vysokým kapradím.

„Ale našel.“

A vyrazil.

Nakonec šli všichni.

Liška Zorka běhala vpředu a kontrolovala každý kámen, pařez a hromadu listí.

Mýval Alfréd chodil od jednoho stromu ke druhému a hledal něco, co ještě nikdy neviděl.

Sova Adélka občas vzlétla nad stromy a rozhlédla se.

Bobr Bob si prohlížel spadlé větve.

Králičice Bětka nesla svou brašnu.

Medvěd Bruno šel pomalu za ostatními.

A želva Terezka ještě pomaleji za medvědem.

„Takhle nic nového nenajdeme,“ prohlásil mýval.

„Jsme deset minut od dubu,“ řekla sova.

„Právě. A pořád nic.“

Pak se liška zastavila.

„Tamhle jsme ještě nebyli.“

Mezi stromy rostlo vysoké kapradí.

Bylo ho tolik, že skoro nebylo vidět na zem.

Mýval se rozzářil.

„Výborně.“

„Co je na kapradí výborného?“ zeptal se medvěd.

„Nevíme, co je pod ním.“

Sova se na něj podívala.

„To není vždycky výhoda.“

Ale mýval už zmizel mezi zelenými listy.

„Tady něco je!“

Ostatní se prodírali za ním.

Mýval stál uprostřed kapradí a díval se dolů.

Mezi kořeny a listím byla tmavá prohlubeň.

„Našel jsem jeskyni!“

Sova Adélka přišla blíž.

„To není jeskyně.“

„Jak to víš?“

„Protože jeskyně obvykle nezačínají pod kapradím.“

Mýval udělal krok dopředu.

Zem pod jeho tlapou zapraskala.

Křup.

Sova zamrkala.

„A jeskyně obvykle nedělají ani—“

Křup!

Země pod mývalem zmizela.

„Alfréde!“ vykřikla liška.

„Ááá—“

Žuch.

Nastalo ticho.

Všichni se rozběhli k místu, kde ještě před chvílí stál.

„Alfréde!“ zavolala králičice.

Zespodu se ozvalo:

„Jsem tady.“

Liška opatrně nakoukla přes okraj.

Dole seděl mýval.

Na hlavě měl list kapradí.

„Jsi v pořádku?“

Mýval se prohlédl.

Zvedl jednu tlapu.

Druhou.

Pohnul nohama.

Pak přikývl.

„Ano.“

Chvíli bylo ticho.

Mýval se rozhlédl.

„A našel jsem jeskyni.“

Sova zavřela oči.

„Je to jáma.“

„To ještě nevíme.“

„Je nad tebou nebe.“

Mýval se podíval nahoru.

„Dobře. Je to jáma.“

Jáma byla hlubší, než se zpočátku zdálo.

Mýval se postavil.

Okraj jámy byl vysoko nad jeho hlavou.

„Vylez nahoru,“ zavolala liška.

„To jsem měl právě v plánu.“

Mýval zabodl drápky do stěny.

Vytáhl se výš.

Jedna tlapa.

Druhá.

Ještě kousek.

Hlína pod ním povolila.

Šššššš.

Mýval sjel zpátky dolů.

Žuch.

„To bylo schválně,“ oznámil.

Bobr Bob nakoukl přes okraj.

„Nebylo.“

„Chtěl jsem vyzkoušet pevnost stěny.“

„A?“

Mýval se podíval na hromádku hlíny vedle sebe.

„Není pevná.“

Zkusil to znovu.

Tentokrát našel malý kořen.

Chytil se ho.

Přitáhl se.

Kořen zapraskal.

Křup.

„Alfréde, stůj!“ zavolal bobr.

Mýval pustil kořen.

„Proč?“

Bobr ukázal na stěnu.

Z okraje se sypala hlína.

„Už nelez. Čím víc po tom škrábeš, tím víc se to drolí.“

Mýval se podíval nahoru.

„Takže mám zůstat tady?“

„Jen dokud nevymyslíme, jak tě dostat ven.“

Mýval si sedl.

„Dobře.“

Pak se rozhlédl.

„Stejně jsem to tu ještě pořádně neprozkoumal.“

Liška Zorka už hledala cestu dolů.

„Slezu za ním.“

„Ne,“ řekl bobr.

„Proč?“

„Protože pak možná budeme vytahovat dva.“

Liška se podívala dolů.

Pak na bobra.

„Dobře.“

Králičice Bětka otevřela brašnu.

„Mám provázek.“

Vytáhla ho.

Bobr jeden konec spustil do jámy.

Provázek skončil vysoko nad mývalovou hlavou.

Mýval vyskočil.

Nedosáhl.

Vyskočil znovu.

Pořád nedosáhl.

„Je krátký,“ řekl.

„Vidíme,“ odpověděla sova.

„Jen hlásím stav.“

Medvěd Bruno přinesl dlouhou větev.

Položil ji přes okraj.

Mýval natáhl tlapu.

Větev končila pořád příliš vysoko.

„Taky krátká.“

„Vidíme,“ řekla sova.

Mýval se na ni podíval.

„Já vím.“

Zvířátka pobíhala kolem jámy.

Bobr hledal větve.

Králičice vytahovala z brašny všechno, co by se mohlo hodit.

Liška hledala pevné kořeny.

Sova létala kolem a prohlížela jámu ze všech stran.

Medvěd nosil, co mu ostatní ukázali.

Želva Terezka pomalu obcházela okraj.

Mýval seděl dole.

„Pořád jsem tady!“ zavolal.

„Víme!“ odpověděla liška.

Chvíli bylo ticho.

„Jen abyste věděli.“

Za chvíli se ozval znovu.

„Pořád jsem tady.“

„Víme, mývale,“ řekl bobr.

Mýval přikývl.

I když to nahoře nikdo neviděl.

Čas plynul.

Slunce vystoupalo výš nad stromy.

Nahoře bylo světlo.

Na dně jámy zůstával stín.

Mýval už nezkoušel lézt.

Seděl opřený o stěnu a poslouchal hlasy kamarádů.

Občas zahlédl něčí hlavu.

Pak zase zmizela.

„Přines ještě tu silnější!“

To byl bobr.

„Tuhle?“

Medvěd.

„Ne, tu druhou!“

„Kterou?“

„Tu nejrovnější!“

„Žádná není rovná!“

Mýval se pousmál.

Pak se vedle něj ozvalo:

Šššš.

Po stěně sjelo několik kamínků.

Mýval se přitiskl na druhou stranu jámy.

Podíval se nahoru.

Nikoho neviděl.

„Bobře?“

Bobří hlava se okamžitě objevila nad okrajem.

„Ano?“

Mýval chvíli nic neříkal.

„Co je?“ zeptal se bobr.

Mýval si prohlédl tlapy.

„Já se asi bojím.“

Bobr Bob se na něj chvíli díval.

„Já vím.“

Mýval zvedl hlavu.

„A dostanete mě ven?“

„Dostaneme.“

„Určitě?“

Bobr se podíval na ostatní.

Liška přestala hledat větve.

Králičice zavřela brašnu.

Sova přistála na okraji.

Medvěd položil větev.

Želva se zastavila.

Bobr se znovu podíval dolů.

„Určitě.“

Kamarádi společně stavějí bezpečný žebřík.

Mýval pomalu přikývl.

„Dobře.“

Sova Adélka vzlétla nad jámu.

Obkroužila ji jednou.

Podruhé.

Pak přistála.

„Tamhle je silný kořen.“

Bobr k němu doběhl.

Kořen vyrůstal ze země kousek od okraje a mizel hluboko pod hlínou.

Bobr za něj zatáhl.

Držel.

„Ten použijeme.“

„Na co?“ zeptala se liška.

Bobr se rozhlédl po větvích, které přinesli.

„Postavíme žebřík.“

Mýval zespodu zavolal:

„Umíš postavit žebřík?“

Bobr se podíval dolů.

„Jsem bobr.“

„To není odpověď.“

Bobr už ale skládal větve vedle sebe.

„Pro něj ano,“ řekla sova.

Bobr pracoval.

Králičice Bětka mu podávala stejně dlouhé větve.

Liška Zorka nosila další.

Medvěd Bruno přidržoval dvě dlouhé větve, aby se nehýbaly.

Sova kontrolovala uzly.

Mýval zezdola sledoval, jak se nad ním občas objeví větev.

„Co děláte?“

„Žebřík,“ odpověděl bobr.

„Jak dlouho to bude trvat?“

Bobr přestal pracovat.

„Chceš rychlý žebřík, nebo dobrý žebřík?“

Mýval se zamyslel.

„Dobrý.“

„Tak mě nech pracovat.“

„Dobře.“

Chvíli bylo ticho.

„Bobře?“

Bobr zvedl hlavu.

„Co?“

„A bude opravdu dobrý?“

Bobr se zamračil.

„Výborný.“

Mýval se trochu usmál.

Když byl žebřík skoro hotový, želva Terezka stále obcházela jámu.

Pomalu.

Krok.

Druhý.

Třetí.

Zastavila se.

Podívala se na zem.

Pak udělala další krok.

„Tudy.“

Nikdo ji neslyšel.

„Tudy,“ zopakovala hlasitěji.

Bobr se otočil.

„Co?“

Želva ukázala na jednu stranu jámy.

„Spusťte ho tady.“

Bobr přišel blíž.

„Proč?“

Želva ukázala na protější stranu.

„Tam se zem sype.“

Pak ukázala pod své tlapy.

„Tady ne.“

Bobr si klekl.

Zatlačil do země.

Držela.

Zkusil okraj.

Pevný.

Podíval se na želvu.

„Želva má pravdu.“

Terezka přikývla.

„Já vím.“

Žebřík pevně přivázali k silnému kořenu.

Medvěd Bruno ho držel, zatímco ho bobr s liškou pomalu spouštěli do jámy.

„Pomalu!“ řekla králičice.

„Držím,“ odpověděl medvěd.

„Ještě kousek,“ navigovala sova.

„Pozor na okraj,“ upozornila želva.

Žebřík sjížděl dolů.

Mýval ustoupil.

Konečně se spodní konec dotkl země.

Mýval k němu přišel.

Zatáhl za něj.

„Drží?“

„Drží,“ řekl bobr.

Mýval se podíval nahoru.

Cesta ven najednou vypadala mnohem delší než předtím.

„Tak pojď,“ zavolala liška.

Mýval položil tlapu na první příčku.

Pak druhou.

Začal lézt.

První příčka.

Druhá.

Třetí.

„Výborně!“ zavolala králičice.

Čtvrtá.

Mýval už byl kus nad zemí.

Podíval se nahoru.

Viděl oblohu.

A kolem ní hlavy všech kamarádů.

Pátá příčka.

Pak:

Křup.

Jedna z větví praskla.

Mývalovi podjela tlapa.

„Alfréde!“

Sklouzl o kus dolů.

Zachytil se předními tlapami.

Žebřík se rozhoupal.

Medvěd zabral.

„Držím!“

Bobr se vrhl ke kořenu.

„Nehýbejte s ním!“

Liška udělala krok k okraji.

Králičice ji okamžitě chytila.

„Ne!“

„Musíme mu pomoct!“

„Když tam půjdeme všichni, utrhne se okraj!“

Liška zůstala stát.

Dole mýval svíral příčku.

„Alfréde!“ zavolal bobr. „Žebřík drží!“

Mýval se nepohnul.

„Slyšíš mě?“

„Jo.“

„Můžeš pokračovat.“

Mýval zavrtěl hlavou.

„Já už nechci.“

Nikdo chvíli nic neřekl.

Pak se ozvala želva Terezka.

„Nemusíš rychle.“

Mýval se podíval nahoru.

Želva stála kousek od okraje.

„Jen jeden krok.“

Mýval se podíval na další příčku.

Polkl.

Natáhl tlapu.

Jeden krok.

Žebřík držel.

„A teď ještě jeden,“ řekla želva.

Mýval zvedl druhou tlapu.

Další krok.

Pak ještě jeden.

A další.

Nad okrajem se objevily dvě špinavé mývalí tlapy.

„Mám ho!“ vykřikl medvěd.

Jeden klidný krok za druhým — a Alfréd je zase nahoře.

Bruno se natáhl, chytil mývala pod předními tlapami a vytáhl ho přes okraj.

Mýval přistál v kapradí.

Žuch.

Tentokrát se nikdo nelekl.

Alfréd zůstal ležet na zádech.

Byl celý od hlíny.

V kožichu měl kamínky.

Za uchem kus trávy.

A na hlavě mu znovu přistál list kapradí.

Všichni stáli kolem něj.

Mýval otevřel oči.

Podíval se na ně.

Pak na oblohu.

Liška si k němu sedla.

„Dobrý?“

Mýval chvíli přemýšlel.

Pak přikývl.

„Dobrý.“

Posadil se.

Podíval se směrem k jámě.

„Ale už tam nejdu.“

Sova Adélka přikývla.

„Rozumné.“

Mýval se na ni rychle podíval.

„Nikomu neříkej, že jsem řekl něco rozumného.“

„Neřekl.“

„Výborně.“

Bobr Bob se postavil.

„Musíme tu jámu zabezpečit.“

Mýval se na něj podíval.

„Proč?“

„Aby do ní nespadl někdo další.“

Mýval se zvedl.

„To podporuju.“

Tentokrát pracovali všichni.

Medvěd přinesl silné větve.

Liška je rozmístila kolem jámy.

Bobr je pevně spojil.

Králičice zkontrolovala, že mezi nimi nikde není velká mezera.

Sova se podívala shora, jestli je zábrana dobře vidět.

Želva pomalu obešla celé místo.

A mýval?

Ten zmizel v kapradí.

„Kam jdeš?“ zavolala liška.

„Ještě něco potřebujeme.“

Za chvíli se vrátil s kusem ploché kůry.

Položil ho na zem.

Vzal kousek uhlíku a začal psát.

Když skončil, připevnil kůru na zábranu.

Stálo na ní:

POZOR – JÁMA

Sova si nápis prohlédla.

„To je překvapivě rozumné.“

Mýval zvedl tlapu.

„Ještě jsem neskončil.“

Pod první nápis připsal další:

NENÍ TO JESKYNĚ

Sova se na něj podívala.

Mýval Alfréd spokojeně přikývl.

„Ověřeno osobně.“

Konec

Alfréd našel jámu. A společně s kamarády našli i způsob, jak ji udělat bezpečnou pro všechny, kdo půjdou kolem.

Autor: Martin Dvořák
U velkého dubu
www.uvelkehodubu.cz